

Dag 413 – donderdag 13 februari

Ik heb een goede nacht gehad. Meestal betekent dat dat Lagun ook als een roosje heeft geslapen. We zijn allebei in opperbest humeur ondanks de regen buiten en ondanks de aanhoudende panne van de verwarmingsketel en regenwaterpomp.

Ik breek mijn thuiswerkdagje door over de middag met Lagun te gaan joggen. Het regent nog steeds maar we zijn niet van suiker gemaakt, we zullen niet smelten. Zeker dat kleine grut niet. Het lijkt wel alsof ik een zevenjarige voor het eerst heb meegenomen naar Disney World. Het niveau van het water in de gracht staat gelijk met de baan en even breekt Lagun uit om helemaal kopje onder te doen. Heerlijk. Dat wordt een hele middag het hemelse aroma van Chien Fossé.

Kort na de middag melden de chauffagemannen zich opnieuw aan. Lagun volgt hun werkzaamheden deze keer heel nauwkeurig mee. Zeker wanneer hij ook in de berging kranen hoort opengaan en hoopt dat hij een tweede bad zal krijgen.

Voor de tweevoeters staat er deze avond een avondje sauna op het programma. Daar kan jij helaas niet mee naartoe vriendje. We wagen het er nog eens op en laten hem los in de living. Hier en daar leg ik strategisch een oude handdoek die ik niet heel erg zou missen mocht hij kapot gebeten worden en ik verstop ook een Kongbal met kauwbeentje in.

Wanneer we terug thuis komen stel ik vast dat enkel het beentje is verslonden. Prima zo.

Dat verdient nog wat spel zie. En om hem helemaal te vermoeien, doen we nog een oefeningetje. Gerrit zei me dat er nog heel veel werk aan is om Lagun te laten liggen. Ik ga de uitdaging niet uit de weg. En tien minuten later zal ik me dat ferm beklagen. Lagun doet zijn 'down' inderdaad niet meer. Hij staat me aan te staren alsof ik van een andere planeet kom. Ik probeer hem te overtuigen met een snoepje. Niks. Met spel. Niks. Ik negeer hem. Niks. MIS Lagun. Niks. Pfff. Snoep weg, negeren en twee minuten later iedereen bedje in.

En hopelijk geen concert vannacht...

Dag 414 – vrijdag 14 februari

De dag van de liefde vandaag. En hoe kan ik die beter spenderen dan met mijn kleine Romeo aan mijn zijde. Deze voormiddag werk ik thuis want in de namiddag heb ik vakantie en dan brengt het niet op om naar Brussel te gaan.

Ik las nog een paar oefensessies met Lagun in en we focussen op 'plaats' waarbij de lieverd op een matje (of dweil in ons geval) moet gaan liggen en blijven liggen. Dat zal van pas komen tijdens vergaderingen op het werk. Maar dat wordt ook nog wat opbouwen. Na even oefenen blijft het grut weliswaar al een minuut of twee liggen, zelfs wanneer ik hem de rug toe keer. Maar voor een vergadering van een uur zijn we nog niet helemaal klaar.

De lieverd is heel erg aanhankelijk vandaag en vraagt voortdurend om aandacht. En wie ben ik om mijn golden eyes die te ontzeggen vandaag?! ☺

Ik heb wel zin om de Romeo in Lagun te vereeuwigen en beslis om een foto te ensceneren. Lagun met een paar rozen in de snoet, zou dat lukken? Ik heb een aantal gedroogde exemplaren in huis

maar niks zonder doornen. Dat kan ik hem nu ook weer niet aandoen natuurlijk. Gelukkig heb ik ook nog een paar feestelijke servetten in huis. Snel die doornen bedekken en dan aan de slag.

Maar ik was even vergeten dat Lagun enkel spullen in zijn snoet houdt wanneer we stappen. Dan zou hij ze mijlenver dragen zonder te lossen. Maar 5 seconden poseren voor een mooie foto... ho maar. Na take 37 heb ik het zo wel wat gehad. De stapel servetten is ook al danig geslonken en de bloemen zijn wat van hun bladeren verloren. En dan komt mijn redding: net wanneer ik het nog een laatste poging geef en Lagun de bloemen wederom netjes aanneemt, begint de buurman te boren. Lagun is afgeleid, recht zijn borst, gaat in alerte houding zitten en houdt de bloemen vast. Klik klik klik... niet de beste setting en belichting maar dat lossen we naderhand wel op! Al dat werk voor een mooie Valentijnsfoto... en dan zien die kritische geesten toch wel die verscheurde kip op de achtergrond in de foto liggen zeker?! ;-)

Dag 415 – zaterdag 15 februari

We trekken naar de Boat Show in Gent Expo vandaag. Een paar van mijn collega's zouden daar met een stand moeten staan en ik heb gratis tickets gekregen als verslaggeefster voor onze interne nieuwsbrief. Natuurlijk mag onze jongste collega ook mee. Nergens doen ze moeilijk over onze viervoetige gezelschap in de Expo. In tegendeel. Lagun zal uiteindelijk de grote attractie worden van de beurs. Niet die honderden luxe-yachten die daar liggen te pronken. Neen, onze fraaie platjas, die steelt de show. Zeker wanneer we in de hal aankomen waar enkele zeilsporten worden gepromoot en waar ze een groot zwembad hebben opgezet met blazers om de jeugd te laten proeven van de watersport. Ja ja, onze jeugd is ook zeeeeer geïnteresseerd!! Gelukkig hebben we er intussen al zeven hallen en enkele lange gesprekken op zitten en is Lagun best wel al wat vermoeid. Maar toch denk ik dat die vermoeidheid snel zou zijn weggespoeld als ik hem zou los laten. ;-)

Het poseren bij de indrukwekkende blinkende boten houd ik dan ook maar voor een paar zalen verder. Het is met een bang hartje dat ik Lagun loslaat, doe zitten voor zo een miljoenenschip en foto's neem. Maar ook hier doet hij het weer schitterend. Een minuutlang houdt de knapperd telkens zijn pose aan, geenszins afgeleid door de vele voorbijgangers en geurtjes en lawaaitjes. Enkel maar oog voor die camera. Poseur. ☺

Heel even vrees ik dat Lagun zich te midden van de Expo gaat hurken. Vlak voordat we binnen gingen, heeft meneer er nog enkele druppels uit geperst en wanneer hij plots wat zenuwachtig begint rond te snuffelen, denk ik dat het weer zover is. Maar wanneer ik buiten ga met hem op een rokersplaats, dan hoeft het plots niet meer voor het grut. Ah neen want er ligt geen mooi groen gras onder zijn poep. Meneertje doet het niet op de harde ondergrond. Zucht. Binnen ligt overal mooi tapijt. Hoe blij zouden die standhouders zijn met een souvenir van onze kleine vriend? Ik denk dat Lagun plots heel wat aan populariteit zou moeten inboeten. Doorbijten even en koppig buiten blijven staan Veerle, dat is het enige wat erop zit. Maar het mag niet baten. Lagun wil zijn behoefte niet doen. Tot ik plots een afgelegen hoekje zie waar wat sluikefval ligt. Daar misschien eens proberen? En bingo! Ik hoef het zelfs niet te vragen. Lagun laat met een gelukzalige snoet alle sluisen open. Het was de moeite.

Even later beslissen we dan toch om, moe geslenterd, af te druipen. Heel erg ver geraken we echter niet. Buiten staat een groot bord "Flanders Collection Cars 15&16/02" ... vandaag dus... hier dus...

Hebben we nog tijd? Maar natuurlijk! Op naar beurs nummer twee. Sorry lieverd...

Deze beurs telt gelukkig maar drie hallen in plaats van acht. Deze beurs telt helaas wel iets meer hondjes bij de standhouders dan de Boat Show... Laguns entree gaat niet onopgemerkt voorbij. Een Frenchie komt plots vanonder een van de tafels op Lagun afgestormd en onze stakkerd is zodanig van zijn melk dat zijn haren recht komen. Wanneer de kleine Fransman het dan nog eens op een grommelen zet, is het welletjes voor Lagun. Even de poot erop, lekker blaffen voor de hele hal en ja hoor, daar zijn die blikken dan: "moet dat een hulphond worden?!" ... Ja maar die is begonnen... enfin, ik neem Lagun snel mee naar rustiger oorden maar voor de rest van de beurs blijft de lieverd op zijn hoede en ietwat gestresseerd. Niet zo gestresseerd als de eigenaars van de pareltjes van oldtimers die soms wel 6-cijferige bedragen kosten en die een hond zien afkomen... maar toch niet helemaal op zijn gemak. Zelf hou ik ook enorm van oldtimers maar ik durf niet zo goed tussen de dicht op elkaar geparkeerde auto's te kruipen. Wanneer ik Bart zie staan kwijlen over twee oude prachtig gerestaureerde Ferrari's houd ik het niet meer: "Lagun, achter"... doorstappen, niet aarzelen en... oef, twee seconden later staan we tussen de bolides en we hebben nergens een sportstreepje bij getrokken op de carrosserie met Laguns tuigje. Lagun laat het Siberisch koud. Zijn radar staat nog steeds afgestemd op die goed verscholen viervoeters achter sommige stands. We zetten onze tocht verder en ik schrik me een bult wanneer Lagun plots een meter achteruit deinst, haren recht en begint te grollen. Wat nu weer? Nog een hondje? Ik zie nochtans niks. Ik probeer zijn blik te volgen... hij is echt boos op iets. Maar op wat? Tot overmaat van ramp begint Lagun ook in deze hal te blaffen. En hij krijgt respons van de andere aanwezige viervoeters. Zo fraai als hij het bij de boten deed, zo belabberd hier bij de auto's. Neen liefje, we gaan niet op een boot wonen...

Ik tracht zijn blik te volgen en kom uit bij ... een kartonnen afbeelding van het torso van een persoon om reclame te maken voor een sjaal... Vind je het geen mooie sjaal lieverd? Raar toch waar hij soms nog op kan reageren. Vol zelfvertrouwen neem ik Lagun mee naar het bord, ga ernaast zitten en nodig hem uit om te komen snuffelen. Twee seconden later is Laguns nieuwe BFF een halve kartonnen vrouw...

Dag 416 – zondag 16 februari

Vroeg opstaan is altijd een beetje pijnlijk, vooral in het weekend. Maar deze zondagochtend wordt wel bijzonder pijnlijk wanneer ik mijn linkerschouder verrek bij het opstaan. De pijn is verlamvend. Verdorie toch. Het is nochtans prachtig weer buiten voor een loopje maar in een mum van tijd word ik herleid tot een invalide. Vandaag is het Train the Trainer dag 3 van Canisha. Een hele dag op een stoel zitten. Dat moet nog net lukken. Alleen... hoe geraak ik daar? Autorijden zit er niet in.

Gelukkig heb twee bijzonder lieve assistenten in huis. Eentje die me kan voeren en eentje die de rest van de dag bij me blijft. Nu ja, 'bij me'... dat duurt totdat hij Lambiek in zijn vizier krijgt natuurlijk. ☺ Ik merk dat Lagun tussendoor af en toe gaat flossen bij Gerrit. Zijn verblijfpartijtje daar heeft hem duidelijk deugd gedaan. Niet alleen slobbert hij elke dag nu zijn volwassen portie korrels met water binnen (dat was het trucje dus om Lagun meer te doen eten), ik heb de indruk dat hij ook wel beter luistert naar mij nu. Of zou hij merken dat zijn vrouwtje lijdt en zou hij me daarom wat ontzien? Ik kan op elk moment zijn spel afbreken en hem bij me roepen, hij is voorzichtiger en hij doet zelfs zijn 'down' voor me.

Tijdens de les hebben we het over stresssignalen bij honden. Bij eentje ervan wordt plots heel serieus naar Lagun en mij gekeken: het kwijlen. Huh?! Gerrit vertelt me dat Lagun in de bench bij hen thuis overdadig heeft gekwijld en dat we ons misschien wat meer moeten focussen op het aanleren van af en toe toch alleen thuis te zijn in de bench. Jeetje... het probleem heeft zich bij mij niet meer gesteld sinds de drie slapeloze nachten van enkele weken terug. Ik schrik er toch wat van en zit in met mijn lieverd. Ik wil niet dat hij stress moet lijden. ☹️ Het is die dubbelzijdige medaille hé: natuurlijk zal een hond die overal mee naartoe wordt genomen meer blootgesteld worden aan stress. Natuurlijk zal hij een beetje verlatingsangst tonen wanneer hij helemaal alleen moet blijven terwijl hij het gewoon is om overal met baasje mee te mogen. Maar wij kunnen die stress grotendeels vermijden, dat is onze verantwoordelijkheid voor zijn welzijn. Door hem zo vroeg mogelijk vertrouwd te maken met al die drukke toestanden. Daar heb ik me zo op gefocust van bij het begin. Het was een moeilijk evenwicht zoeken: zo veel mogelijk indrukken meegeven in die cruciale socialisatiefase – maar ook daarna nog – zonder de lieverd op te branden. Het alleen blijven, dat heb ik hem niet goed of niet genoeg geleerd. Mea culpa. Ik hoop dat het nog niet te laat is. Of dat Lagun bij iemand wordt geplaatst waar hij maar zelden alleen in een bench moet blijven.

De uitlaatpauzes zijn een hel voor mij vandaag. Ik houd Laguns leiband dan wel in mijn rechterhand, het kleinste rukje voel ik door mijn linkerschouder schieten als een vuurpijl. Wat ben ik blij dat hij al goed los van de leiband bij me kan blijven.

Dag 417 – maandag 17 februari

De pijn in mijn schouder is nog steeds niet te harden. Uit ervaring weet ik helaas ook al dat het niet echt opbrengt om naar de dokter te gaan en sowieso is er te veel werk om in ziekteverlof te gaan. Ik vraag aan mijn baas of het ok is dat ik een dagje extra thuis werk vandaag. Rechtop zitten in de zetel met een hoop kussens onder mijn linkerarm, dat lukt wel. Een rugzak met laptop over mijn schouder zwieren en Lagun mee aan de leiband naar Brussel, dat zie ik dan weer niet zitten. Mijn baas gaat akkoord. Lagun daarentegen, die is het niet eens met mijn zetelhangen. 't Weekend is voorbij hé vrouwtje! Tsss...

's Avonds vraag ik aan Bart of hij het ziet zitten om een wandeling te maken met Lagun en mezelve. We kunnen allebei wel een frisse neus gebruiken en als ik mijn arm in een steunverband kan leggen, dan lukt het wel. Zo gezegd zo gedaan, we vertrekken voor een half uurtje. Lagun is in zijn nopjes. Overall horen we de vogeltjes kwetteren en de jager in onze kleine vriend is zeer sterk aanwezig. Maar Bart heeft de rakker ook al goed onder controle.

Lagun vertoont zijn typische zenuwachtige gesnuffel waar doorgaans een hoopje op volgt. Alleen komt dat hoopje maar niet. We gunnen hem de nodige pauzes maar ik begin te vermoeden dat hij met onze voeten aan het rammelen is. We komen zo langzamerhand in de buurt van Bart zijn moeke. Een tussenstopje? Ja waarom niet hé. Het is binnen weer geweldig warm voor de kachel. Lagun weet zijn baan nog. Hij is hier nog maar een keertje geweest maar stormt al meteen naar de achterdeur die uitgeeft op de tuin. De vorige keer heeft hij daar een emmer met water gevonden en dat is nu niet anders. Slobber slobber... en dan zie ik hem iets eten! Barts moeke vertelt me net iets te laat dat ze brood heeft gestrooid voor de vogeltjes maar dat de vogels precies geen honger hebben. Mja, Lagun lust het wel. Als een dartel veulen maakt hij bokkesprongen in de tuin en koerst hij een paar rondjes af. Lentekriebels? Je zou van minder met dit weer.

En dan plots stopt hij. De beweging heeft zijn darmen duidelijk wakker gemaakt en meneer draait me daar nu toch een hoopje van jewelste! We hadden nog lopen lachen onderweg dat hij wellicht aan het wachten was op een mooi gemillimeterd gazonnetje in plaats van zomaar in de grachtkant en ja hoor, dit gazonnetje bevalt hem wel. Maar wat een geur! Bakkes...

Hij gaat maar niet liggen wanneer we terug binnen zijn. Pas na een half uur, vlak voordat wij beslissen om terug te keren naar huis, vleit hij zich neer op het tapijt natuurlijk. Om de lieverd niet het gevoel te geven dat we hem pesten, blijven we nog enkele minuten zitten en genieten van de platte rust.

Dag 418 – dinsdag 18 februari

Vandaag is het dan mijn gewone thuiswerkdag. Wederom vanuit de zetel. 's Middags krijg ik mijn ouders en oma over de vloer. Meme ziet graag honden maar heeft zo haar eigen gedacht over hoe we ermee moeten omgaan. Doorgaans zal ze hen niet aanhalen maar Golden Eyes kan ze maar moeilijk weerstaan. En Golden Eyes heeft op zijn beurt ook een zwak voor meme. Hij gaat stevast bij haar aanleunen en bij de minste aanraking, wordt hij zodanig enthousiast dat hij op haar schoot wipt! Meme wil hem eraf krijgen maar maakt dat op een ietwat ongelukkige manier duidelijk door met haar handen te wapperen en te lachen. O jeetje... Ik grijp snel in en leid Lagun wat af met een paar kunstjes. Ma en pa zijn ook zijn avonturen beginnen te lezen en het is hen niet ontgaan dat ik had geschreven dat Lagun geldstukjes kan oprapen. Hmm... lang geleden dat ik dat heb geoefend. Misschien nog eens proberen. Vanwaar het enthousiasme voor geldstukken komt, dat weet ik niet (zo baasje zo beestje?) maar zodra ik er een tevoorschijn haal, gaat kwispelmans al vol verwachting in startpositie zitten. Het is geen gemakkelijke opgave om een stukje van 50 cent op te rapen van een gladde vloer en het lukt niet meteen maar Lagun geeft niet op. Binnen de minuut komt hij me het kleinood netjes in mijn handen op mijn knieën afgeven. Geweldig toch?!

Dag 419 – woensdag 19 februari

Vandaag wagen we het erop: we trekken terug naar Brussel. Heel fijn vindt mijn schouder het nog niet maar 't is naar Brussel of naar de dokter en ik heb gewoon geen zin in al die onderzoeken die toch op niet veel zullen uitdraaien. Tijd en boterhammen zullen de oplossing brengen.

Lagun trippelt heel gewillig mee naar de berging waar zijn leiband en jasje hangen. Ik mag het hem vandaag allemaal zomaar aantrekken. Oef! Dat scheelt dan toch maar mooi een paar pijnlijke steken in de schouder.

Ook in de trein hoef ik hem maar 1 keer te vragen om 'Onder' te gaan en hij komt niet meer vanonder mijn stoel tot in Brussel Noord waar ik hem het bevel 'gedaan' geef.

Hij is zo voorbeeldig maar ik weet dat er vanbinnen een bommetje energie klaar zit dat er toch eens uit zal moeten. Op 't werk geef ik hem dan ook een volledige 'off you go'. Hij stormt voor me uit de gang door naar het toilet en de keuken, struikelend over zijn flos. Zonder kijken, holt hij de hoek van de keuken om en KNAL! recht tegen onze nieuwe receptionist Karel aan. Zijn reputatie liep em vooruit, figuurlijk maar ook letterlijk. ☺ Gelukkig is Karel al voldoende gebriefd over onze celebrity en houdt hij blijkbaar wel van dieren. Het wordt een onzachte maar niet onaangename eerste kennismaking.

Het is niet met volle goesting maar 's middags maak ik me toch klaar voor een korte wandeling met Lagun. Die zet echter zijn kopje en wil niet bij me komen wanneer ik zijn harnasje vast heb. Ik probeer het nog heel even met een van zijn lievelingssnoepjes (ik weet het, we mogen niet lokken maar ... when in pain...). Maar niks helpt. Dan maar kordaat jas terug uit, harnasje en leiband weg en verder werken. Lagun staat me stomverbaasd vanonder het bureau van Patrick aan te kijken. Na een paar seconden komt hij dan toch aangetrippeld en zet hij zich jammerend op zijn poep voor mij. Sorry schat, vandaag niet.

Ik hoor Lagun nog nauwelijks vandaag. En hetzelfde geldt voor de controleur in de trein. Wanneer die voor een tweede maal passeert vlak voor Landegem en Lagun opmerkt die ik net vanonder de zetel heb laten komen, kijkt hij verschrikt op. "Zat die hier daarnet ook al bij u mevrouw?!". "Flink gedaan kerel!" Ja dat vind ik ook.

Dag 420 – donderdag 20 februari

Joepie, opnieuw thuiswerken vandaag. Ik las een paar oefenmomenten in met onze student en we doen een paar keer 'plaatsje' waarbij ik het matje gebruik waarop ik soms mijn BBB-oefeningen doe. Het lukt beter en beter. En ook liggen doet hij langer en langer. Ik laat hem nu wel elke ochtend en avond liggen voor zijn eten en rek zo steeds de tijd. Hij doet alles voor eten.

Overdag gaat hij steeds op het matje liggen dat ik voor de oefening 'plaats' gebruik. Kwestie van zeker te zijn? ☺

De voorbije weken heb ik al enkele vreemde zaken vastgesteld bij mijn kleinste beste vriend. Nu ja, raar zullen ze niet zijn, en ik zal ze wel aangeleerd of bekrachtigd hebben zonder het te weten maar ik kan ze nog niet helemaal plaatsen. Een eerste zie ik wanneer we een trap nemen en die trap, zoals in het station, wordt onderbroken door een klein platformpje. Wanneer we op het platte vlak komen, klaar om de trap verder te nemen, zal Lagun me zonder missen steevast met zijn neus aantikken tegen mijn knie. Als om te zeggen "pas op vrouwtje, hier begint de trap opnieuw". Zouden we niet beter voor blindengeleidehond gaan? ;-)

Andere zaken hebben meer met zijn hondse natuur te maken neem ik aan. Zo mag hij op het werk als enige man mee met mij in de vrouwentoiletten. Ik doe hem er wachten buiten mijn hokje maar zodra ik terug verschijn en terwijl ik mijn handen was, gaat hij het hokje waar ik ben geweest gaan inspecteren. Kwestie van te weten wat vrouwtje heeft gedaan in zijn afwezigheid? En ook nadat ik iets heb gegeten komt de kleine lieverd steevast aan mijn mond snuffelen. Zonder die weliswaar ooit te raken. Little brother is watching you Veerle. ☺

Het zijn stuk voor stuk automatismen geworden die mijn mondhoeken omhoog doen krullen.